

Jeg liker måten du berører den nakne huden min. Du bruker de ytterste fingerleddene. Du stryker så sakte, så sakte at det gir meg vakre frysninger i magen. Det er nesten som jeg kjenner fingertrykk-konturene dine. Jeg er kanskje bare redd for at du skal forlate, og jeg aldri ser deg igjen. Jeg vil at du skal stryke meg mykere slik at jeg alltid vil lengte etter mer, men hardere slik at jeg vet at du enda er der.

Du sier ord.

Ord dekket i regndugg, når vi står i dusjen og kysser. Du sier at håret ditt er lengre enn mitt, men vi har egentlig like langt hår. Smilejente og rockegutt.

Ord i vinterdugg, når handen din holder vanten min. Min er gul og svart og din er hud og negler. Kanskje du er kald, tenker jeg. Men det er du ikke. Du gjør meg varm, sier du.

I sommerdugg, når vi smiler til hverandre fra trappen.

Farvel, sier vi. Kyss.

Snakkes, sier vi. Kyss.

Hade, sier vi. Kyss.

Jeg må gå nå, sier jeg. Kyss.

Jeg vet det, sier du. Kyss.

I morgendugg, etter du har spist frokost. Du har melkebart. Jeg sier du har melkebart. Kyss.

Så gir du meg også melkebart.

Ordene dine kryper under huden min. De kiler meg, og får meg til å glemme verden i et par sekunder. Jeg har ordene dine i meg. Du danser omkring i blodet mitt.

Jeg ser på deg. Jeg stirrer ikke, jeg bare observerer deg. Du er så vakker, du tar pusten fra meg. Jeg stopper å puste for å konsentrere all min livskraft på å se, nyte, ta til meg synet av deg. Jeg trenger deg mer enn før, trenger at du er der fysisk, hele tiden. Alle atomene, alle hjernebølgene, alle beina dine, alle hårene dine, hele deg, kjøtt og blod. Du gjør det vanskelig å konsentrere seg om noe annet. Du er grunnen til at min kropp er lengre våken enn din om nettene. Jeg ligger og ser på deg. Du puster jevnt.

Innpust.

Utpust.

Innpust.

Utpust.

Noen ganger mer ut enn inn. Jeg håper du ikke slutter å puste. Jeg ligger tilbakelent i senga og forventer at du skal åpne øynene hvert sekund nå. Jeg bare håper du ikke slutter å puste. Og når du endelig våkner leker vi gjemsel i lakenet. Vi finner alltid hverandre. Hendene dine over ryggen min. Ikke slutt å puste.

Du snurrer, snurrer, snurrer for evig og alltid i hodet mitt. Snurret en sensommerkveld på plenen. Jeg satt på bakken og betraktet deg. Du snurret barføtt, du lo oppriktig, du ville miste taket i virkeligheten. Jeg kunne ikke klare å forstyrre deg, om jeg så ville. Jeg hadde funnet et menneske sammensatt av de beste tankene. Du er noen av de mest kompliserte og sammensatte atomene på to ben jeg har møtt. Det er derfor det er en kjempefin tilfeldighet at du er kjæresten min.

Meningen med livet.

Det skal ikke så mye til.